

Zaklad za zaklad.

V nekem mestu je živela vdova Marta z dvema otrokoma: Francetom in Marico. Bila sta oba dobra, bogaboječa in pokorna. Revna Marta bi bila že gotovo pod černo gomilo trohnela, da jej nista dobra otroka delala veselja in jo tolažila v tugi in nesreči. France je vsaki dan stregel pri sv. maši in vsaki dan kak krajcarček domu prinesel; Marica je pa čeravno še majhna, vendar takó urno in marljivo pesti in šivati znala, da si je tudi lahko vsakdanji kruhek zaslužila in svojej dobrej mamiči k življenju pomagala.

Dobri Bog tudi reveže večkrat skuša, ter je še z večo nesrečo obiše. Otroci! nikarte misliti, da ste nesrečni, ako nimate okusnih jedil in lepega oblačila. Prava sreča počiva v vašem serci, prava sreča je zadovoljnost, veseli občutki in zdravje.

France in Marica sta bila srečna, dokler ju ni Bog z novo, še veliko večo nesrečo obiskal. Še vedela nista, kaj je tožnost, kaj je žalostna osoda tega svetá, dokler sta še staro, ali vendar le zdravo mamico med sabo imela.

Ali kaj se zgodi? Neko nedeljo, ko so ljudjé ravno k večernicam šli, se dobra mamica slaba in bolehná vleže v posteljo. „Otroka“, jima pravi, „ostanita dobra in pobožna, kakor doslej, vidim, da je po meni in da dolgo ne bodem več z vama.“ Čez malo časa bila je dobra mamica v nevarnej vročini.

Dobra otroka jokata pri maminej postelji in tožno vzdihujeta. „Kaj hočeva zdaj?“ vpraša France sestrico. „Zdravnik je daleč od tukaj, pa tudi brez denarjev ga ne moreva klicati, — krajcarja ravno danes nobenega nimamo, a kruha le še zadnji kos leži v omari. Pa če bi tudi kaj za kuhati imeli, nimamo derv prav nič pri hiši, ker opoldne, ko smo si zadnji krompir kuhali, smo tudi zadnje terske po dervarnici pobrali.“

„Pojdiva vsaj po derva v gozd,“ poreče žalostno Marica in si briše solze. „Morebiti, da pozneje vendar kaj za bolno mamico dobiva.“

„Bolne mamice ne smeva same pustiti,“ odgovori bratec.

„Grem po Šimčevko,“ zaverne hitro Marica, „ona bo rada pri našej mamiči, dokler prideva iz gozda.“

Marica skoči naglo ko serna, in se hitro s sosedo Šimčevko poverne. Šimčevka se vsede k bolnej vdovi, a dobra otroka odideta v gozd.

* * *

Urna otroka kmalu prideta do gozda. Po vsej poti ni bilo drugega razgovora med njima, kakor o bolnej materi. Dobra otroka še pomisliti nista smela na materino smert. Groza in strah ju je pri tej misli obdajala.

„Predno derva nabirati začneva,“ povzame jokajoči France, „pomoliva se Bogu za zdravje našej mamiči.“ Oba poklekmeta in molita: „Predobri Bog in stvarnik vseh reči! Ti si povsod in vidiš najskrivnejše naše misli in vësh vse naše tožnosti in osode. Ne želiva si bogastva, ne želiva si druge sreče, — samo to te prosiva, da poverneš zdravje preljubej našej mamiči!“

Dobroserčna otroka se ginjeno objameta in jokata. Njune vzdihljeje, molitve in jok je le Bog slišal!

Butara je bila kmalu gotova, tudi Maričin koš je bil hitro s terskami napolnjen. Le France ni še najdel, s čim bi butarico zvezal.

Odide h germu, da si gibko šibo izvleče. Dolgo jo vleče, bila je globoko v zemlji zaraščena. Izvleče jo in ž njo se velik kos zemlje odvali in obá nekaj železnega pod zemljo zagledata.

„Moj Bog! kaj pa to more biti?“ vpraša France sam sebe.

Začneta z dervmi zemljo rovatí.

„Verč!“ zavpijeta obá.

France izvleče iz zemlje verč. Bil je težek in ni se dal odpreti. Železni pokrov kakor da je vlit in zapечатén na tem čudnem verču. —

zabolí v seree, ko zagledata gospoda župnika zraven postelje, ki so mamico tolažili.

Stara Šimčevka ihtí pri peči.

France skoro pozabi povedati dogodbo o verču. Marica vsa prestrašena pade materi okoli vratú in se joka.

Župnik jo tolažijo, da bo že Bog pomagal.

Komaj ga nosi domu, ter ga zdaj v eno, zdaj v drugo rokó dévlje. Marica pa vsa zamišljena s košom na herbtu tava pred njim proti domu. Ravno je Marijino pozdravljenje zvonilo, ko prideta z nabanimi dervmi domú. Hitita v sobo k bolnej materi in kako ju

Bolna mati hvaležno iz postelje pogleda vspehanega Franceta. „Saj mi je že boljše!“ reče počasi in tiho. „Nikarta žalovati.“

Materine besede Franceta hipoma razveselijo. Hitro se spomni čudne dogodbe v gozdu in pripoveduje vse, kakor je bilo.

Župnik pazljivo poslušajo brihtnega dečka.

„Kje pa je verč?“ vprašajo, ko je deček nehal pripovedovati.

France in Marica skočita v vežo, ter ga privlečeta v sobo.

Župnik pregledujejo verč, ki je ves po zemlji dišal in mu odbijejo s kladivom pokrivalo.

In glej! — — Samo zlató! Sami zlati denarji! Na železnem pokrovcu stale so čudne besede, katerih otroka nista uméla. Bile so latinske. Prebravši je gospod župnik porekó: „Ljuba otroka! Srečna sta na tem svetu postala! Zaklad, ki sta ga našla, je vama namenjen.“

Na pokrovu bilo je namreč zapisano: „Pred veliko francozko vojsko sem ta zaklad tukaj zakopal; — Bog vé, — če ga bom kedaj sam izkopati mogel! Kdor ga najde, — njegov je. Naj mu bo blagoslovljen! Neki grof.“

* * *

France in Marica sta postala sicer bogata človeka — ali čez nekaj dni sta največi svoj zaklad, preljubo in dobro svojo mamico — v zemljo spremila.

Tedaj — zaklad za zaklad!

Lj. T.

Najdena prijateljica.

Majhna priljudna deklica je prišla vsaki dan v prijetno hladno dolino, skoz katero se je vil bister, šumeč potoček. Njena obleka je bila priprosta, kakoršno imajo navadno kmečke deklice, toda njen mili, nežni obrazek, cve-toča lica, njeno priljudno in lepo obnašanje, to vse je kazalo, da je v boljšem stanu rojena, in da so jo le neugodne okoliščine primorale si v ptujem kraji vsakdanji kruh služiti. Pasla je namreč čredo ovac nekega premožnega posestnika v N. — Uboga deklica pa je bila takó nežna in slabotna, da so se njene bele ročice, ki so bile le tenkih in lehkih del navajene, večkrat kervavo ranile, kedar je kermo za svoje ljube ovčke napravljala. Pa čeravno takó šibka, vendar si je na vso moč prizadevala, da bi dolžnosti svojega stanú natanko spolnovala, zató pa je tudi z božjo pomočjo vsako delo prav dobro izvršila. Serčnosti jej tedaj ni manjkalo, ampak le njene telesne moči so bile slabe.

Kmalu po tem, ko je službo nastopila, zbolela je nenadoma prav nevarno. Različna dela, katerih ni bila vajena, mraz, vročina, žalost in druge neugodnosti imele so na njene preslabe telesne moči tak upliv, da ni mogla dalj časa iz postelje vstati. Lepi rumeni lasjé, vedno v dolgej kiti spleteni, so se jej razvozlali in razpleli ter se jej okrog vratú oklepali, obraz je postal bled in upaden, modre oči so se jej globoko vderle, — zares je bil njen